

Bilag til Bet. o. Lovf. om Ændr. i og Tilføjelser til L. om Rettens Pleje.

til Rette, ikke mundtlig maa udvikle den for Retten — ved vi ikke, hvorledes Forholdet skal betegnes. Hertil kommer, at det efter Retsplejeloven ikke er os forbudt at føre Retssager ogsaa paa mere end 1 000 Kr., naar blot begge Parter er enige om at lade Sagen afgøre ved Underret. Men vor Udførelse af Sagen maa dog blive lige forsvarlig, hvad enten den føres ved den ene eller anden Ret. Den anførte Undtagelsesbestemmelse har dog i Praksis kun en sjælden Gang haft Betydning for nogen af os, idet den paakrævede Enighed for at faa Sagen henlagt til Underrettens Afgørelse sjældent er til Stede.

Man kan spørge, om vi naturligt hører til den Kreds af Sagførere, som omfattes af Bestemmelsen i § 1031 og den nu i Folketinget vedtagne Ændring af denne Bestemmelse. Vi maa i saa Henseende hævde, at vi har taget vor Eksamen under den bestemte Forudsætning, at vi blev stillet som de daværende Underretssagførere, og at Retsplejeloven, naar den fastsætter 1. Oktober 1919 som Skæringsdag, burde have givet Møderet ikke alene for dem, som da praktiserede som Sagførere, men at man med disse burde have ligestillet os, der havde vor Eksamen i Orden. Men vi blev holdt udenfor Regelen og blev derved daarligere stillet end før Retsplejelovens Ikrafttræden, hvor vi — hvad der i Dag lyder mærkeligt — som autoriserede Fuldmægtige kunde møde til mundtlig Procedure i Sø- og Handelsretten, hvor der allerede forinden Retsplejelovens Ikrafttræden brugtes mundtlig Procedure. Flere af os har den Gang udført endda betydelige Retssager med mundtlig Procedure, og det staaar derfor for os som noget ubegribeligt, hvorfor saadan Procedure kunde betros os som unge Fuldmægtige, men ikke som Sagførere.

At Skæringsdagen 1. Oktober 1919 er tilfældig og uretfærdig, skal illustreres med et Par Eksempler. Blandt de Sagførere, der opnaaede Ret efter § 1031, og blandt dem, der holdtes udenfor, findes 2, som tog Afgangseksamen fra samme Skole paa een Dag. Begge vilde læse til dansk juridisk Eksamen, men den ene, der ikke kunde opnaa Hjælp til Studierne fra Familie eller andre, maatte ved sit Arbejde først skaffe sig den fornødne Kapital til Udgifterne ved Studiet. Han blev derved forsinket og fik — med bedre Resultat — Eksamen et Aars Tid senere end den noget heldigere økonomisk stillede, men naaede ikke at komme med under Overgangsbestemmelsen. I et andet Tilfælde bevirkede Soldatertjeneste, der medførte en Afbrudelse i den 3-aarige Fuldmægtigtid, at vedkommende ikke fik Bestalling inden 1. Oktober 1919, hvorimod 2 danske Jurister, der tog Eksamen samtidig med sidstnævnte, og en dansk Jurist, som endda først tog Eksamen $\frac{1}{2}$ Aar senere, men som alle var fri for Militærtjeneste, opnaaede at faa Bestalling før 1. Oktober 1919 og derfor fik Ret efter § 1031.

At Indskrænkningen i vor Adgang til at udøve Sagførervirksomhed skader os betydeligt, er givet og belyses ogsaa af den Omstændighed, at vi i vort første Andragende til Regering og Rigsdag af Marts 1920 anslog vort Antal til ca. 20. Nu er tilbage kun os undertegnede 9, nemlig:

1. Sagfører *H. P. Hansen*, Randers,
2. Sagfører *Viktor Larsen*, Nykøbing Falster,
3. Sagfører *Axel Laursen*, København,
4. Sagfører *N. Mogensen*, Vordingborg,
5. Sagfører *Søren Olesen*, Odense,
6. Sagfører *Georg Rasmussen*, Bogenøse,
7. Sagfører *Carl Skou*, Roskilde,
8. Sagfører *Smedegaard Andersen*, Herning,
9. Sagfører *E. Svendsen*, København.

De øvrige er gaaet over i andre Erhverv, formentlig paa Grund af de Vanskeligheder, der har været at kæmpe med.

I Tiden før Retsplejeloven var det uden større Betydning, om en Sagfører kun havde Møderet i 1ste Instanssager, men ikke i Overinstansen. Proceduren var skriftlig, og han kunde den Gang besørges hele Arbejdet selv og blot lade det fremlægges for Overinstansen i en Overretssagførers Navn. Da indskrænkede det hele sig til et Titel-Spørgsmaal. Ved Retsplejeloven blev ikke alene Proceduren mundtlig, hvorved det af Hensyn til Klientelet blev nødvendigt for Sagførere — navnlig de unge — at kunne udføre Arbejdet i Sagen lige til denne blev optaget til Domsafsigelse, men samtidig blev alle væsentlige Sager henlagt til Landsretterne som 1ste Instans. Ordningen burde da have været den, at enhver Sagfører kunde procedere saadanne